

Arrest

**nr. 87 394 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 maart 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. RONDELEZ, die *loco* advocaat B. WELKENHUYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2011 dient verzoekster een aanvraag in tot inschrijving in functie van haar echtgenoot.

Op 19 juli 2011 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 26 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing wordt een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder rolnummer 97 088.

Op 29 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 april 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: K.K. Nationaliteit: Portugal, Geboortedatum: (...)1965, Geboorteplaats: Kurala Kalan, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag tot verklaring van inschrijving in functie van haar echtgenoot, dhr. S.K.J. (RR ...) in op 16/6/2011 en verkreeg verblijfsrecht op 19/7/2011.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van haar echtgenoot waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42ter van de wet van 15.12.1980.

Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3°lid (wet 15.12.1980)."

2. Onderzoek van het beroep

"Verzoekster meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

-Onterechte beslissing inzake verblijfsrecht van de heer S. K. J..

Het verblijfsrecht van verzoekster op Belgisch grondgebied is volledig afhankelijk van het verblijfsrecht van haar echtgenoot, zoals blijkt uit artikel 42ter van de wet van 15 december 1980.

Op 26 maart 2012 werd beslist een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de heer S.K. J. en daaruit is op 29 maart 2012 de beslissing gevolgd om ook een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster.

Zoals echter blijkt uit het in het bundel gevoegde verzoekschrift voor de heer S.K. J. en de bijhorende stukken, dient de beslissing van verwerende partij inzake de heer S.K. J. vernietigd te worden en dient dus ook in dezelfde zin geoordeeld te worden aangaande de beslissing die inzake verzoekster werd genomen.

-Schending van de motiveringsplicht / schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 42ter §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 voorziet dat de minister of zijn gemachtigde, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voorziet in de artikelen 2 en 3 dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de beslissing de juridische en feitelijke overweging aan de grond van de beslissing moet vermelden alsook dat de motivering afdoende dient te zijn.

Verwerende partij gaf voor haar beslissing enkel de volgende motivering:

Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3e lid (wet 15.12.1980).

Deze motivering is nietszeggend en de elementen die worden besproken onder artikel 42quater §1 derde lid worden helemaal niet besproken. Hiernaar wordt enkel in het algemeen verwezen terwijl de wet uitdrukkelijk voorziet dat verwerende partij rekening dient te houden met de vermelde elementen.

Verwerende partij dient in haar beslissing een duidelijke motivering te geven waaruit blijkt dat de wet op dit punt ook werd nageleefd. In de beslissing die inzake verzoekster werd genomen, komt dit geenszins naar voor, wel integendeel.

Dit vormt een schending van de motiveringsplicht en toont eveneens aan dat verwerende partij onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd bij haar onderzoek, op basis waarvan zij tot de beslissing kwam.

Immers blijkt nergens uit dat zij effectief onderzoek zou hebben gedaan naar de elementen die de wet uitdrukkelijk aangeeft.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij ook op deze grond dient te worden vernietigd."

2.2 Verzoekster stelt terecht vast dat haar verblijfsrecht is beëindigd ten gevolge van de beëindiging van het verblijfsrecht van haar echtgenoot die zij vervoegde. Waar verzoekster evenwel betoogt dat de beslissing met betrekking tot haar echtgenoot dient te worden vernietigd waardoor ook haar beslissing dient te worden vernietigd, kan zij niet worden gevolgd. Tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2012 met betrekking tot verzoeksters echtgenoot is een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 87 391 van 11 september 2012 het beroep heeft verworpen. Verzoeksters beslissing kan bijgevolg niet worden vernietigd ten gevolge van een, naar haar mening, vernietigde beslissing van haar echtgenoot nu uit het voormeld arrest blijkt dat het middel in de zaak met rolnummer 97 088 ongegrond is verklaard.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling (artikel 42ter van de Vreemdelingenwet) gemotiveerd dat een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht nu het verblijfsrecht van haar echtgenoot die zij vervoegde, is beëindigd.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 42quater, § 1, derde lid (wellicht doelt zij op artikel 42ter, § 1, derde lid) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3° lid (wet 15.12.1980)."

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt aan de verweerder niet de verplichting om alle elementen waarvan hij kennis heeft te vermelden in de bestreden beslissing. Het volstaat dat uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd. De formele motiveringsplicht houdt enkel in dat de bestuurde de gronden waarop de kwestieuze beslissing is gesteund erin kan terugvinden. Verweerder oordeelt dat de korte duur van verblijf in België van verzoekster haar in staat stelt terug te keren naar haar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar haar partner aan de voorwaarden voldoet. Verzoekster toont aan de hand van haar betoog niet aan dat de motivering kennelijk onredelijk of onjuist is. Zij weerlegt het motief dat haar verblijf in België slechts van korte duur was niet. Ook het feit dat de motivering summier is, laat niet toe te besluiten dat niet voldaan is aan de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt immers duidelijk vermeld. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

In de mate verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS

2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster meent dat in de bestreden beslissing slechts “in het algemeen” wordt verwezen naar artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat verweerder geen rekening houdt “met de vermelde elementen”.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit het motief in de bestreden beslissing “*Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter, § 1, 3° lid (wet 15.12.1980).*”, blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met artikel 42ter, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet. Verweerder verwijst in essentie naar de “*korte duur van het verblijf in België*”. Verweerder heeft aldus wel degelijk rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster. Het feit dat verzoekster slechts gedurende een korte duur heeft verbleven in België wordt niet betwist noch weerlegd door verzoekster. Verzoekster die pas op 19 juli 2011 in het bezit werd gesteld van een F-kaart kan bezwaarlijk het tegendeel beweren. Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat humanitaire redenen zich verzetten tegen een terugkeer naar het eigen land of een andere lidstaat. Het administratief dossier bevat verder geen aanwijzingen waaruit blijkt dat verweerder er ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden. Verzoekster geeft in haar middel evenmin elementen aan die zich *in concreto* verzetten tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht. Verweerder heeft, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar middel, een analyse gemaakt van de persoonlijke situatie van verzoekster. Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn of dat de beslissing op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoekster toont met haar betoog geenszins aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze toepassing heeft gemaakt artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN